

Ur *Tre systrar* av Anton Tjechov

OLGA

Det är precis ett år sedan idag. Det var på din namnsdag pappa dog, Irina, den femte maj. Det var kallt och ruskigt, det till och med snöade. Då trodde jag aldrig jag skulle överleva sorgen, och du, du svimmade och låg som död. Och nu, bara ett år efteråt, har vi redan kommit över det. Du går klädd i vitt och strålar över hela ansiktet.

(Pendylen slår tolv.)

Den gången slog klockan också.

(Paus.)

Jag kommer fortfarande ihåg begravningståget. Musikkåren spelade, och ute på kyrkogården sköt hedersvakten salut. Annars var det inte mycket folk på begravningen, trots att han var general och brigadchef. Ja, det regnade förstås. Både regnade och snöade.

(...)

Idag är det varmt, man kan ha fönstren öppna fast björkarna inte har slagit ut. Det är elva år sen pappa tillträdde som brigadchef och tog med oss hit från Moskva, det var också i början av maj, det minns jag – men i Moskva, där är det försommar så här års och allting blommar. Elva år, herregud, jag minns allting som om det var i går vi flyttade. Å, när jag vaknade i morse och tittade ut i det här ljuset och kände lukten av vår – jag blev så glad, och samtidigt kände jag en sån fruktansvärd hemlängtan.

(...)

Låt bli att vissla, Masja! Att du inte skäms!

(Paus.)

Först skolan hela dan, sen privatlektioner långt in på kvällen, det är därför jag alltid har ont i huvet och känner mej gammal och trött. Ja, det är sant: i fyra år, så länge jag har arbetat på skolan, har jag bara känt hur kraften och ungdomen runnit ur mej, droppe för droppe, dag efter dag. Nu har jag bara en önskan, och den blir allt starkare...

(...)

Till Moskva! Ju förr dess bättre!